

(הקלטה): טיפול ל.ס.ד. בארון די-נור,
טראנס חמישי, בקליניקה שלי,
המחלקה הפסיכיאטרית,
באוניברסיטה הממלכתית בליידן.

מיטיב לדעתם מן הנוגע בדבר עצמו. הנה במשך יומיים של הירחורים נתגלו לי תחושות שלא ידעתין קודם-לכן אף ששכנו בתוכי.
"מה שלומך היום, ארון די-נור?" פרוץ באסטיאנס מתקרב אלי והמזרק בידו.
"נרגש ונסער," אני אומר.
"דבר רגיל, בהחלט רגיל," הוא מהנהן לי. "בהחלט רגיל..."
— כאשר לפתע —

אני מסתכל בגבו המוצק של פרוץ באסטיאנס, המטפל ברשמקול ליד החלון. הפעם אני חש את תוצאות השיחה עם הפרופסור בחורשה. שלושים שנה היה עלי להתענות עד שבא אדם זר וחומר זר בידו ופקח את עיני על תחושותי שלי, אדם זר, ששנתיים-ימים סירבתי לבוא אליו, בטענה שאינו יודע אושוויץ מהי. ובאמת, מה הוא יודע על אושוויץ? אבל, כפי הנראה הוא יודע על האדם שהיה באושוויץ. לכאורה, מי מיטיב לדעת על גופו מבעל הגוף עצמו? אף-על-פי-כן יש דברים שרופא

כאשר לפתע

— — — לירי עומד איטשהדימאיר הצהוב שאינו רוצה לומר, קדיש אחרי מות סיני בנו, עם שלקראתי אל תוך אפולויתו של הבלוק, מתנודדת הגרמניה הבלונרית, שיכורה וערומה-למחצה. ממעונות-הגרמנים היא באה, שם מתחוללים עכשיו הגרמנים עם הנערות שהביאה עמה ממחנה-הנשים שלה. ברגיל, כשהולמים כי הקולות האלה מתוך מעונות-הגרמנים מזנק אני להסתתר באפלת הרצפה תחת לקרשי האצטבאות. הסעם החמצתי. היישר אלי היא מתנודדת. לרגלי היא נוספת. מלטפת את כנף חלוקי וממלמלת: "הוי, קדוש!... באלוהים, הפנים פני בריסטוס ה... קדוש!..."

אני נרעש: מתי כבר נתחוויתי במה שמתחולל סביבי עכשיו? באיזה גלגול-חיים קודם זה קרה לוי ברור שכבר חוויתי זאת לפני, אבל מתי? אני זוכר שדבר-מה נורא עתיד להתרחש וכי עלי לדעת מראש מהו. ואולם בוח אדיר, חזק ממני, עובר בתוכי, מתגבר עלי ומסתירו ממני: עתיד שהוא עבר, עתיד שכבר חוויתי אותו. והגרמניה הבלונרית כורעת לפני, מחבקת את רגלי ואומרת: "הוי, קדוש!..." ואני נושא את עיני אל פתח הבלוק ורואה את האכזר מכולם, את זיגפריד, אישיה-ס. בעקבות הגרמניה הוא בא, להחזירה אליו. זיגפריד ניצב בלי כובעו ומעילו, ובגופויתו הלבנה הוא נראה איום יותר מאשר באפודת-הס. השחורה.

"קח אותו אתנו," היא מתחננת לפני זיגפריד. "אעשה כל מה שאתה מבקש."
ואני יודע וזוכר שבאן, במקום הזה, רצה זיגפריד את זנוויל לובלינר, ואין בבאושטאלה יום שבו אינו רוצה אחד מהאסירים.
"בוא, סאניטר!" מצווה זיגפריד.
"לא! לא!" אני זועק בפנימיותי. "לא אלך! אינני רוצה לראות את הנורא בסויטי! לא! לא!"

מה אינך רוצה לראות, ארון די-נור? מה אתה רואה? מה אתה רואה? ארון די-נור, מה אתה רואה? ... רואה? ... רואה? ...

את הקול אני רואה.
קול אלוהים נראה אלי באפלת הבלוק, הקול קורא: "מה אתה רואה, העד?" את הקול אני רואה.
הילת-קדוש אני רואה באפלת הבלוק, אני הולך לקראתה וזיגפריד מוביל אותי אליה. אני רואה את הקול הקורא:
"מה אתה רואה, העד?"
את ההתגלות אני רואה.

אמור, ארון די-נור, מה אתה רואה? ... רואה? ... רואה? ... רואה? — — —

את זירה-שבתה אני רואה באפלת הבלוק ועיני מסוננרות מעצמת האור. מה נורא הבלוק הזה? על פני אני נופל וזיגפריד עוקר אותי מהארץ והגרמניה מתחננת: "בעדינות, זיגפריד! נהג בו בעדינות!" וזיגפריד מקים אותי בעדינות ומוביל אותי בידו בעדינות.
"מה אתה רואה, העד?"

הילת-קדוש אני רואה במעונות-הגרמנים. הילת-זוהר מעל ראש אחותי הערומה. את תכול עיניה של אחותי אני רואה, וחרדת-אחרית מפילה אותי ארצה. את מראה אחותי אני רואה בגלגל-אש-ינונה, וידי-שאול גוררות אותה ממני והלאה, ואת שוועת-זעקתה אני שומע:
"תנו לי... אל אחי..."

וקול הזעקה, בלבוש אש אדומה, מהלך ושוטף אל תוכי מארבע כנפות הארץ.
ולאחריה: חושך. הוא מליטני באדרתו בתכריך עם שעמם-קולו של מסקדי-המחנה זוחל דרך אוזני אל גזע מחחי, מחלחל אל מצולותיו ושם יורד ומתחפר: "זיגפריד, עצור! אני צריך את הסאניטר שלי! אני סוקד: לא!"

ואני יורד מן העץ שעליו הסתתרתי בברחי מ-מצעדי-המוות לאחר סינוי אושוויץ, וקול אחותי מתגלגל במרומים בקול הרעם בגלגל:
"אל אחי!"

נרשא אני את עיני לשמיים אל הקול ורואה את אחותי בבוהק הזריחה והילה לראשה. סביב לה נערות יהודיות שהתאבדו לפני הימסרן לירי הגסטאפו. והן שרות אליה שירת-מלאכים: "אחותנו את!" והשירה בצבעי הקשת, והצבעים באים אל חבי, ואני גומע אותם. נשפכים הם אל פי ויורדים לגרוני. שירת מלאכים בטעם צבעים. נהרה באה אל עיני, אני מביט בחופת השמיים והמקהלה שרה: "אחותנו את!" והילת-הקדוש מעליהן. גלגל בתוך גלגל בתוך גלגל. "אחותנו את!" ואחותי קדושה ועצובה. אני זועק: "דניש! הבטחתי להביא אותך אלי לארץ-ישראל!"
ואחותי קדושה ועצובה.

את הכתובת FELD HURE, מקועקעת בחזה אחותי, אני רואה. ואת התמצלותי המיידית לשנים אני רואה.

אני מביט ורואה כיצד אני נסרד ויוצא מתוך עצמי; ואני עומד ומסתכל אל גופי המוטל על הארץ בעילסון.
"זיגפריד, עצור!"

אז לא יכולתי לשמוע את סקודת מסקד המחנה. מעולף הייתי. עכשיו אני מחויץ לעצמי, עכשיו גם יכול אני לראות כיצד זיגפריד סוחב אותי ברגלי בחזרה אל הבלוק, ואני, למראשות עצמי, הולך אחר עצמי הנסחב על הארץ, ואני רואה את זיגפריד יורק בפני על שום שהוא חייב לסחוב אותי במקום לירות בי.